

[Ømann.]

ikke, om det skal tages som et forsigtigt forvarsel om, at regeringen ikke agter at gå længere ned, men det forekommer mig mærkeligt, hvordan man kan undgå at komme længere ned, hvis ikke man vil foretage en meget kraftig udvidelse af indkomstbeskatningen, al den stund springet frem til det nutidige indkomstgrundlag vel nok må anslås at betyde en stigning på mindst 25 pct. af indtægterne. Det drejer sig jo om et spring 2-2½ år frem i tiden; og at det kun skulle strække til til et 5 pct.s nedslag i udskrivningsskalaen, således at man altså havner i 95 pct., det vægrer jeg mig ved at tro. Men denne diskussion må vi jo vente med, til regeringen kommer med sit procentforslag; så vidt jeg kan se af bemærkningerne til forslaget, vil det ske engang under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil gerne komme ind på en lille praktisk ting. Det må vel forekomme de fleste uforklarligt, hvorfor vi stadig væk skal operere med et selvstændigt folkepensionsbidrag på 3 pct. Hvad er det for en slags talmagi, der afholder finansministeren fra at lægge disse 3 pct. oven i skalaen? Det forekommer da at være en ret nærliggende og helt gratis forenkling. Noget helt andet er, at også mange andre kopskatter skulle ind under skatterne og ind i skalaen. Jeg tænker her på sygekassekontingentet, radio- og TV-licens osv., og jeg tror, at man snart må have mod til at lave sådanne moderne forenklinger.

Selve skatteskalaen skal nu være permanent, i den forstand, at relationerne imellem skattebetalingerne skal være faste. Den skal pristalsreguleres engang i fremtiden. Det anses af regeringen åbenbart for at være principielt rigtigt. Men så må jeg spørge finansministeren: hvorfor er det mindre principielt rigtigt at føre skalaen à jour fra det tidspunkt, da den blev konstrueret og fremlagt — hvad der i og for sig ville være rimeligt — til midten af det år, hvori den skal virke? Skalaen blev fremlagt, så vidt jeg husker, i efteråret 1967, og udgangspunktet har vel været prisniveauet i midten af 1967. Ja men så kan det da ikke også være principielt rigtigt at lade, som om der ingen prisudvikling har været siden da, og at der ingen vil ske frem til 1970. Hidtil er reguleringspristallet steget fra 123,3 i

juli 1967 til 131,6 i februar 1969, og det vil vel ikke være urealistisk at antage, at dette pristal vil stige til 135, inden vi når 1970. Det vil altså sige, at man allerede skylder befolkningen reguleringer på omkring en halv snes procent. En sådan regulering ville måske også bringe lidt mere rimelighed ind i personfradragets størrelse. Jeg vil mene, at personfradragets skalatrin i alle tilfælde burde reguleres i overensstemmelse med den allerede stedfundne prisudvikling, men det må vi jo se på i udvalget.

I øvrigt er det forbavsende, at regeringen overhovedet kan bruge denne skala. Tiden og indkomstudviklingen kan da ikke have gjort den mere acceptabel for regeringen, siden den nuværende statsminister i foråret 1967 betegnede skalaen som for stejl. Og det er ikke længere siden end i januar 1968, at både de konservative og venstre i deres valgoplæg fortalte vælgerne, at det var mellemindtægterne, der blev for hårdt ramt, og det var dem, man ville hjælpe, bl. a. ved et skatte loft.

Jeg ved ikke, om skalaen er for stejl. Det kommer nemlig ikke an på denne skala alene. Det er et spørgsmål om det samlede skattetryks fordeling på de forskellige indkomstgrupper. Det er altså ikke alene et spørgsmål om den direkte beskatning, det er i høj grad også et spørgsmål om, hvordan afgifterne, omsætningsskatten og forskellige kontingenter virker på de forskellige indkomstgrupper, men også det kan vi formentlig få undersøgt i udvalget.

Der var jo i sin tid — hr. Grünbaum har været inde på det — tale om en vis skalaudretning for mellemindtægterne, og det vil vel især være noget, der er til gavn for lønmodtagerne, i særdeleshed de faglærte grupper. Man kan i det hele taget spørge: hvor progressiv er denne skala egentlig? For man må jo ikke glemme, at der er noget, der hedder fradrag. Efter reglerne bliver kun en brøkdel af de eksisterende indkomster reelt beskattet, og spørgsmålet er så, hvem der nyder størst gavn af de fradrag, der findes — jeg tror, vi alle sammen kender svaret nogenlunde. Dernæst afhænger det progressive element i meget høj grad af, hvem der har anpart i de mange milliarder, der ikke opgives, og også her kender vi jo svaret på, hvem der har hovedparten. Der er efter min opfattelse grund til at tro, at